

OLGA VAN DER MEER

Onderbroken
geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De deur viel hard achter Yvet Westra in het slot en met een onverschillig gebaar gooide ze haar tas en sleutels op de antieke dekenkist die in de hal stond.

‘Niets geworden?’ informeerde haar moeder. Het was een overbodige vraag gezien de gemoedstoestand van haar dochter.

‘Nee,’ antwoordde Yvet desondanks. Ze schudde moedeloos haar hoofd en plofte zonder te kijken op de comfortabele leren bank. ‘Ze willen iemand met ervaring. Hoe kan ik nou aan ervaring komen als ik nergens aangenomen word? Het is overal hetzelfde liedje. Ik heb mijn papieren en goede getuigschriften van mijn stageplaatsen, maar het is nooit genoeg.’

‘Toch raar,’ peinsde mevrouw Westra, terwijl ze koffie inschonk en een beker voor Yvet neerzette. ‘Je hoort en leest niet anders dan dat er een tekort is aan goede kinderopvang, maar werk voor kinderleidsters is moeilijk te

vinden.'

'Er zijn gewoon te weinig opvangcentra. Er komen tientallen sollicitanten op één vacature af. Daarbij had ik natuurlijk ook pech dat het centrum waar ik stage liep, gesloten is, anders hadden ze me daar waarschijnlijk wel aangenomen. Ze waren tenminste erg tevreden over me.'

'Jij bent ook iemand met hart voor je werk en daar komen ze heus nog wel achter,' troostte mevrouw Westra. 'Jouw kans komt nog wel en diegene die je uiteindelijk aanneemt, mag zijn handjes dichtknijpen met jou als werkneemster.'

'Lief gezegd van je.' Yvet glimlachte warm naar haar moeder. 'Was ik daar zelf ook maar van overtuigd.'

'Je bent te onzeker, misschien is dat het probleem wel bij je sollicitaties. Jij bent geen type dat snel voor zichzelf opkomt. Heb je bijvoorbeeld verteld dat je tijdelijk in een hotel werkt tot je een baan hebt gevonden die aansluit bij je opleiding?'

'Nee, waarom zou ik? Tenslotte heeft dat niets te maken met mijn opleiding of met mij als persoon.'

'Juist wel. Het toont in ieder geval aan dat

je niet te lui bent om te werken en bereid bent om alles aan te pakken,' meende mevrouw Westra.

'Nou, ik zie er het nut niet van in.' Yvet stond op en schudde haar lange, blonde haren naar achteren. 'Over hotelwerk gesproken: ik ga weer naar mijn post. Mevrouw De Man was zo aardig om me de hele ochtend vrij te geven voor deze sollicitatie, maar daar wil ik geen misbruik van maken. Tot vanavond.'

'Eet je thuis?' vroeg haar moeder nog, voor Yvet haar helm opzette en de brommer uit de voortuin reed.

'Ja, ik werk tot vijf uur vandaag. Een lekker kort dagje dus.' Ze zwaaide ten afscheid, terwijl ze behendig het smalle straatje uitreed.

Mevrouw Westra keek Yvet na tot ze uit het zicht verdwenen was. Er lag een bezorgde blik in haar ogen. Ze wist dat haar dochter een hekel had aan het werken in het hotel. Het enige dat het voor haar nog de moeite waard maakte, was het contact met de hotelgasten. Maar ja, ze moest toch wat. Na talloze mislukte sollicitaties was ze allang blij dat ze iets had wat haar dagen vulde en ervoor zorgde dat ze haar hand niet op hoofde te houden voor een uitkering. Ze was nu al een half jaar

bezig met werk zoeken als leidster in een kinderopvangcentrum, tot nu toe zonder resultaat.

Het hotel was eigendom van de ouders van Yvets vriendin Manuela. Manuela was zelf ook werkzaam in het familiebedrijf en toen zij twee maanden geleden een fikse longontsteking opliep, waarvan ze nog steeds bezig was te herstellen, nam Yvet zolang haar plaats in. Ze bleef echter hopen op een baan in haar eigen vakgebied. Ze was dol op kinderen en vond het heerlijk om met ze bezig te zijn, ze te begeleiden en ze dingen te leren. Ze verlangde dan ook hevig naar een baan waarin ze haar vaardigheden kwijt kon en waar ze met plezier iedere dag naartoe zou gaan. Als die vervelende sollicitatiegesprekken maar niet nodig waren. Zodra ze tegenover iemand zat die informeerde naar haar opleiding en haar motivatie, begon ze te stotteren en klapte ze uiteindelijk helemaal dicht. Ze kon zichzelf niet verkopen en begon er inmiddels zelfs al aan te denken om een speciale sollicitatietraining te gaan volgen. Een jaar geleden stond zoiets haar nog enorm tegen, maar alles was beter dan de situatie waar ze zich nu in bevond.

Yvet parkeerde haar brommer in de daarvoor bestemde ruimte en keek met tegenzin naar het fris wit geschilderde gebouw met de donkerrode raamlijsten. Vroeger kwam ze hier graag en vaak met Manuela, maar nu ging het hotel haar steeds meer tegenstaan. Niet door de mensen die er werkten of de sfeer die er heerste, maar wel door het vervelende schoonmaakwerk en het serveren van drankjes en maaltijden. Ze was op diverse afdelingen inzetbaar en die afwisseling maakte wel iets, maar niet alles goed.

Mevrouw De Man begroette haar, zoals altijd, met een opgewekt gezicht. 'Blij dat je er bent, er zijn onverwachts vier nieuwe gasten gekomen. Hoe ging je sollicitatie?'

'Afgewezen, dus ik blijf hier nog even.' Yvet glimlachte om niet te laten merken hoe ze zich voelde, maar dat begreep mevrouw De Man toch wel. Yvet was niet voor niets al jarenlang de beste vriendin van haar enige dochter en ze had menig uurtje bij hen doorgebracht.

'Jammer voor jou, maar fijn voor ons,' zei ze hartelijk voor ze weer aan het werk toog.

Yvet ging de keuken in waar ze hielp met de voorbereidingen van het diner. De dag

kroop voorbij en ze was blij toen ze om kwart over vijf haar schort af kon doen en weer naar huis kon gaan. De rest van de week was ze ingeroosterd bij de schoonmaakploeg omdat een van de kamermeisjes een paar vrije dagen had. Bah! Ze rilde bij het inademen van de koude januarilucht. Niet te geloven dat Manuela zoveel plezier in dit werk had! Maar ja, op haar beurt kon die weer niet begrijpen dat Yvet zo graag hele dagen tussen de kinderen door wilde brengen. En zo had ieder mens zijn eigen kwaliteiten, filosofeerde Yvet op weg naar huis. Ze was ervan overtuigd dat zij een heel goede kinderleidster zou zijn, het enige probleem was om haar eventuele werkgever daarvan te overtuigen.

Ze arriveerde gelijk met haar vader bij hun huis en voor de derde keer die dag moest ze vertellen hoe haar sollicitatiegesprek verlopen was. In de huiskamer, waar haar oudste broer Geert in de krant zat te bladeren, ging het gesprek verder.

‘Je moet jezelf beter presenteren,’ meende hij.

‘Ja, makkelijk gezegd. Ik weet zelf ook wel dat ik een ramp ben op dat gebied, maar hoe pak je zoiets aan?’

‘Informeer eens bij het arbeidsbureau voor een speciale training of zo,’ adviseerde hij, terwijl ze aan tafel gingen.

Mevrouw Westra zette de dekschalen neer en wierp een ongeduldige blik op de klok. ‘Waar blijft Francis nou weer? We gaan beginnen, hoor, anders wordt alles koud. Dat kind maakt het steeds bonter tegenwoordig.’

‘Ach, wees blij dat ze alleen uiterlijk het evenbeeld van Yvet is,’ grinnikte Geert.

Francis en Yvet waren een tweeling, maar hun gelijkenis stopte bij het uiterlijk. Waar Yvet gevoelig, onzeker en rustig was, was Francis hard, berekenend en blakend van zelfvertrouwen. Ze bezat een dure smaak en had haar zinnen gezet op het veroveren van een rijke man, zodat ze een ongestoord luxe leven-tje kon gaan leiden in de toekomst. De baan die ze had, bij een bank, diende alleen haar doel om een rijke, liefst jonge, man te vinden. Ze trok zich niets aan van de mening van haar familie en deed precies wat ze zelf wilde.

‘Je zou een kruiwagen moeten hebben,’ hernam Geert even later het gesprek. ‘Iemand die je kent, weet hoe je werkt en die iets te zeggen heeft over het aantrekken van nieuw personeel. Ken je niemand van je opleiding

die ergens een beetje invloed heeft?’

‘Ik zou niet weten wie,’ zei Yvet moedeloos. Ze at met lange tanden van het smakelijk bereide voedsel. Bah, ze had nergens meer plezier in de laatste tijd. Als ze niet oppaste, zakte ze regelrecht weg in een depressie. Bij iedere afwijzing, die ze persoonlijk opvatte, werd ze een beetje somberder. ‘Met de meesten heb ik geen contact meer en diegenen die inmiddels een baan hebben gevonden, zijn nog niet in de positie dat ze daar iets over te vertellen hebben.’

‘Waarom begin je zelf niet een kinderdagverblijf?’ opperde mevrouw Westra onverwachts. Drie verbaasde gezichten draaiden zich naar haar toe.

‘Ja, waarom niet?’ vroeg haar echtgenoot droog. ‘Lieve schat, heb je enig idee wat daar allemaal bij komt kijken en wat het gaat kosten om zoiets op te starten?’

‘Nee, maar het schijnt niet onoverkomelijk te zijn, anders zouden er geen particuliere kinderopvangcentra bestaan,’ meende mevrouw Westra praktisch.

‘Daar zit wat in, pa,’ grinnikte Geert. ‘Misschien moet je daar inderdaad eens aan denken, Yvet. Er is een schreeuwend tekort aan

goede opvang, dus je hoeft niet bang te zijn dat de beschikbare plaatsen niet ingevuld worden.'

'Weet waar je aan begint,' waarschuwde hun vader. 'We zijn op de zaak bezig een bedrijfsscrèche op te zetten, maar er zit een enorme voorbereiding aan vast, om nog maar niet te spreken van alle bepalingen en veiligheidsvoorschriften waar je aan moet voldoen. Reken maar dat dat tegenwoordig streng gecontroleerd wordt.'

'Ik denk niet dat dat iets voor mij zou zijn,' zei Yvet. 'Dan zijn er ook meteen zoveel andere zaken die je moet regelen en die je aandacht vragen. Ik wil gewoon lekker met de kinderen bezig kunnen zijn.'

'Denk er in ieder geval eens rustig over na, vraag desnoods wat informatie aan. Er is tegenwoordig heel wat hulp en steun voor startende ondernemers,' adviseerde mevrouw Westra, terwijl ze de tafel begon af te ruimen.

Op dat moment kwam Francis binnen. Ze was inderdaad het evenbeeld van Yvet, maar haar stralende groene ogen vormden op dat moment een schril contrast met de sombere blik van haar tweelingzus. 'Sorry dat ik zo laat ben,' zong ze vrolijk. 'Is er nog iets te eten